

Slatur ella sannleiki.

At tala um landshandil við privatkapitalistar, er eins og at kasta eld eftir hundi ella at vísa tarvi ein reyðan klút. At ræðsla er komin á afturhaldsmenn, sæst týðiliga bæði í »Föröyatíðindi« og í »Vinnuflokkssbláðnum«. »Vinnuflokkurinn« er já samansettur af stjórnamannum keypmannafélagsins, so það er fatuligt, at hesin flokkur roynir at ræða fólk burtur frá öllum, sum eitur landshandil. Hin stóri svartí krossurinn í »Föröyatíðindi« sigst at vera ein keypmáður á Tvöroyri, og tí er það fatuligt, at krossurinn í »Föröyatíðindi« syngur sama nótan sum »Vinnuflokkurinn«. Tó er tann sami aðalmunur millum tann gamla erfarna blaðmannin á Tvöroyri og hin nýggja óroynda byrjarin í Tórshavn sum millum hin gamla ravnin og ein dúnuttan ravnunga. Hin gamli dugur fráfráka væl at snúva sær; sum domi skal eg endurnýggja nakað úr grein hansara m. a.: »Hvorledes vil saaledes en Efter-tid, der ikke ken der Højkonjunkturernes Mentalitet, kunne forstaa f. Eks., at færøske Forretningsmænd maatte lade sig paatvinge i Tøsevis af The, der vistnok slet ikke var The, men noget i Retning af Fejeskarn, og som derfor i Snesevis af Kasser maatte styrtes i Søen, efter at der var betalt Tusinder af Kroner for Produktet. Eller hvorledes vil man kunne tro paa Skibsladninger af Vaer fra Amerika, der var assured for saadan noget som 95 pCt. af Værdien — altsaa betalt 2 Pri-ser — og som maatte modtages i havareret Tilstand?« Minnist krossfiskurinn í »Föröyatíðindi« ikki, at hetta hendi í teirri tíðini, tá öll verðin stóð í einum eldi, í einki tíð, tá keypmenn okkara ikki vóru forir fyrri at fáa vorur til landið? Ivaleyst minnist hann tað; men hann lítir á, at lesararnir eru so

dólskir, at teir hava gloymt ta ræðuligu tíð, tá fólk roykti kaffigrugg og skráaðu tilsetning. Tá vóru fólk glað yvir at fáa the frá amtskommuni sjálvt um tað ikki var av tí besta slagnum. At heilir kassar av the lógu og rókust fyrri keypmannsbrúgvunum, tað minnist eg einki til. Man nakar minnst tað? Eg hugsi tað ikki. At vörurnar vóru høgt »assureraðar« (tryggjaðar), tað vita vit eisini; men hvor kundi gera við, at kriggs-trygging er nógv hægri enn onnur trygging? Krossfiskurinn ættar væl ikki at billa fólk inn, at kriggstrygging verður álögð av tí orsök, at landið eigur vörurnar? Kríggj er kríggj, og tá ið kríggj er, galda kriggs-prisir.

Krossfiskurinn harmast um, at sannleiki um landshandilin ongatið er framkomin. Tað mesta, ið sagt og skrivað verður, er leyst tos og slatur. Hetta vita vit øll somul, og tí er rættast at tuga um lögtingsins landshandil. Tann landshandilin var einans fyrri at bjarga fólk frá hungri. Vit biðja Gud um at verja okkum frá slíkum tíðum aftur. Harnæst meini eg, at vit eru teimum monnum takkskyldug, sum gjørdi slitt besta fyrri at fáa føði til landið. At kasta skurn eftir teim og geva teimum skuld fyrri, at alt ikki gekk so regluliga sum í friðartíðum, er ógvuliga ósomuligt. Táverandi amtmáður, Svenning Rytter, er ikki mín partamáður; men eg veit at hann og teir menn, sum søtu honum við lið í teim ræðuligastu tíðum, sum nakar hefur upplivað, teir gjørdu hvat teir kundu, og tí skulu teir hava tøkk fyrri tað. Seinast hevði eg væntað, at Rytters egnu menn vildi kasta skarn eftir honum; men sum orðatakíð sigur: »Mangt er í neyðinni nýtt«. Afturhaldsmenn eru í neyð, og so ofra teir sín besta vin, um tað so er sjálvur Svenning Rytter. Skurðgudurinn »Mammon« krevur offur, eingin er oygdur at tveitast fyrri hann. »Eingin hevur størri kærleika til land slitt enn hann, ið tekur vin

BAZAR

Med forventet Tilladelse vil der i Efteraaret blive afholdt Bazar med Tombola og Bortlodning til Fordel for den ny Kirkegaard »undir Akurgerði«.

Eventuelle Gaver modtages med Taknemmelighed af undertegnede:

Henriette Nolsøe. Ebba Nielsen. Amanda Persson. Anna H. Petersen. Stina Jacobsen. Ingrid Thomsen. Anna Thomsen. Maja Mortensen J. Maja Mortensen. Nanna Mortensen. Tina Mortensen. Dagmar Nolsøe. Mathilda Holm. Anna Dam. Dagmar Mortensen. Elisabeth Holm. Thora Jespersen. Anna Hammer Mortensen. Sanna Nolsøe. Margrethe Djurhuus. Inga Magnussen. Elsa Mortensen. Elsebeth Eliassen. Katrine Gislason. Hansina Joensen. Kathrine Petersen. Ellen Marie Jespersen. Jana Hansen. Marie Berthelsen. Josefina Mortensen. Povla Mortensen. Andrea Strøm. Magdalene Jespersen. Kristine Niclasen. Kristine Berthelsen. Edith Poulsen. Borghild Dimon. Marie Joensen. Johanna Djurhuus. Andrea Joensen. Anna M. Mortensen. Lisa Holm. Juline Mortensen. Louise Mortensen. Pauline Hovgaard. Marie Joensen. Valborg Mortensen. Else Marie Bærntsen. Hanna Mortensen. Margrethe Mortensen. Noline Hansen. Johanne Johannesen. Agnes Øster. Jacobine Cederfeldt. Ragnhild Holm. Olga Joensen. Ragnhild Dam. Hansine Jespersen. Kristine Jespersen. Tveraa. Elisabeth Nolsøe. Kathrine Salmony. Paulina Nolsøe. Betty Nolsøe. Henriette Fråstein. Pauline Sørensen. Lena Strøm. Juliane Strøm. Johanna Strøm. Elsa Lindberg. Petrine Thorsteinsson. Marie Lindberg. Noline Petersen. Dortha Petersen. Edel Jespersen. Transisvaag. Jona Mortensen. Ørdeveg. Betty Mortensen. Frødebo.

sín av dögum fyrri landsins skuld, søgdu teir týsku nazistarnir, tá Hitler lat sínar mordarar skjóta Relm og aðrar av sínum egnu monnum.

Hin yngri blaðmaðurinn »Vinnumaðurinn« ella »Vinnuflokksmáðurinn« — eg veit ikki, hvussu navnið er, men tað kann gera tað sama, »Vinnumaðurinn« er lættari, og so nýta vit tað — hann er ikki so snúðugur sum krossfiskurinn. Hann narrar seg at siga, at lögtingið tjenti eina millión við landshandilin. Hann skrivur soleiðis: »Løgtingið hevur einaferð fyrr havt monopolhandil, prisirnir vóru ikki lágir, teir vunu yvir eina millión, men nú hava teir leikvæðað henda handil í yvir tiggju ár, so milliónin er farin, men enn eru teir ikki lidnir. Einaferð átti landshandilin eina millión tilgóðar. Hevði tá hesin handil

hildið áfram, so vóru milliónirnar nógvur nú, og tær kundu verið tokar at bygt skip fyrri; men hvat eiga vit nú? Landshandilin likvæðaði á tann hátt, at keypmenn bestiltu ymiskar vorur sjálvir t. d. eingilskt the. Landshandilsteið var ringari og fór kanska fyrri einki, sum krossfiskurinn sigur í »Föröyatíðindi«. Á sama hátt gekk tað óivað við øðrum vörum, og soleiðis minkaði milliónin burtur í einki. Mundi ikki nakað verað selt til insolvent firma? Eg veit tað ikki; men eg haldi meg hava hoyrt, at landshandilin tapti pening við ymisk troðabúg. Soleiðis kunna pengar fara, sjálvt um tað so er ein millión; men slíkt má ansast eftir, tá landshandil verður byrjaður aftur av nýggjum. Tá mega roknskapskonir revisorar grannskoða bókurnar og kanska eftir, hvussu

standurin er. Hetta vil eisini verða gott fyrri fiskimenn og aðrar, sum eiga pening inni hjá keypmönnum. Forrættningarnar koma undir kontrol, og vinnulívið kemur hervið inn á eitt sunnari spor — og tað treingist hart til.

J. H. Dantjorg.

Tíðindi.

Trongsívgáshavn.

Heimkomin skip frá Grenlandi.

A/S J. Mortensen Eff.: Agnes Louise 30.000, Riddarin, 43.000, Elisebeth 44.000, Carl 33.000, Egeria 33.000.

Th. Thomsen: Albert 52.000, Westward Ho 34.000, Sjana 30.000.

N. J. Mortensen, A/S: Fagranes 63.000, Emerald 33.000, Guðrun Zoega 30.000, Langanes 27.000, Frida 32.000, Vestmanna 25.000, Brimnes (á Eysturlandinum) 25.000.

A/S Hvidenæs: Borglyn 44.000, Falkurin 42.000, Energy 42.000.

Snurrváðsbátarnir. »Gunvør«, 200 kurvar av flatfiski, og »Robert Skov«, 500 kurvar av flatfiski, lögdu ónsdagin at landi í Trongsívgá eftir vatni. Teir vóru á veg til Englands frá Íslandi.

E/S »Vagn« av Hangesund var í vikuni eftir 300 ballum av klippfiski. Keyparin Johannes Jacobsen.

Suður úr Munkinum er fitt av fiski at fáa, søgdu tveir skotskir línubátar, ið vóru inni á Tvöroyri, meðan tað er at kalla stør við fisk eystan fyrri eftir hvat ein enskir trolari sigur frá.

Fitt av sild er enn av og til inni á Trongsívgásfirði.

Hin reyða snekkjan. Eftir Antonia Betranelli.

(Endað.)

hann, at skundsliga var lopið um í kamarinum fyrri innan, og at eitthvørt rópaði við svøvdar-rødd: »Rimuel! Har er ljós. Hygg, Rimuel, tað er onkur, sum er við at koma!»

»Latíð upp!« grenjaði Ardi. So hoyrdist slíkur hávi, eins og rútur vórðu brotnir, og brak í hurðini, sum gav eftir fyrri sjó-mansins taki.

Við songina stóð Urina hálv

flatin. Hitt langa hárið fall niður um herðarnar. Hon leyt at Arda, rólga og óttaleys.

»Fylg mær!« segði sjómaðurin.

Hon aktaði hann, tigandi tók hon skjallíð og ballaði tað um herðarnar og fór so avstað, berfótt, men heilt trygg og óttaleys, fór út á seinastu gongu sína. Tey gingu oman at havnargarðinum, har ið hin reyða snekkjan lá. Enn var dimt á nátt. Men vindurin var nú skiftur í aðra ætt. Hann lá nú tráur út av landinum.

Urania fylgdi Arda tigandi út á reyða snekkjuna. Hann tók ein enda og ræði ungú konu sína at mastrini. Men hon sýndi eingi merki uppá ótta. Tað ikki so mikið sum kvatti úr henni, tá ið hin harði tog-endin skar inn í hold hennara. Bróstið bylgjaði. Í eygunum

kveikti hin flammandi tráin og hægsta kenslan. Snøgt og ein-kenniligt hendi eitt um-skifti í sál hennara. Ástin, ið hon áður hevði borið til henda mann, breys nú fram av nýggjum — á somu stund, sum hann offraði hana, til tess at slökkja sín egna hevðartosta. »Tá ið Ardi var liðugur við at binda Uraniu til mastrina og fetti sær aftur, legði hann til merkis, at hon brosaði til hansara.

Hann fór niður undir og kom aftur við logandi kyndli og festi eld í. Brátt tók timbur-farmurin at brenna. Flammurnar øktist í hvørjum. — Tá vant Ardi skundsliga øll seglini í búnar hált. Í flammunum fór loganum sá hann Uraniu við mastrina. Hon rópði til hansara við biðandi rødd:

»Ardi, kyss tú meg við skildun- aðin!»

Men hann svaraði ikki. Alt í einum var hann lopin fram í stavn og loysti landfestarin. Snekkjan tók tá at skríða — og skjótt stóð hon við fullari ferð frá landi. Ardi tveitti seg fyrri borð og svam í land.

— — — Bálíð á sjónum nördist í hvørjum, vaks og vaks, hóast tað firraðist skjótt. Eldtungurnar toygdu seg at himli.

Skipið rann fram skundsliga — borið á haysins koldu bylgjum fyrri strúkandi byri. Ardi væntaði at hoyra neyðarróp um hjálp, men hoyrði einans gjálv-uðið í aldunum. — — — Á, Urania! Hon fírst og við henni alt, ið hann átti. Á Urania! Tá ástin, sum gevur og tekur! Í tær er sjálv haysins veld-uga sál! Tá skildi sjómaðurin

hitt velduga, ið aldri, aldri er noytt við at ugast við litlum og lættum. Tað krevur og vil eiga uttan treyt og minkan, vil sigra ella verða sigrað. Tá kendi hann skyldskapin ímillum ódnina, hann so mangan hevði bast, og hina ótemjandi ástina, ið nú brann og flammaði um kapp við flammurnar har átti. Á, Urania, tú velduga! Nú varð tú valdtikikin, sum tú tráaði eftir!

— — — Bálíð var nú við at horva átt á havsbrúnni — og enn stóð sjómaðurin á strondini og ákallaði deyðan um at kvala tær tærandi flammur í sál hansara, ið líkamið ikki longur orkaði at hýsa. — —

— Tá varð Ardi knappliga varur við nakað. Hann sá Rimuel standa har einsamallan sum ein ímynd av sorgini aftan